

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. D. M.**, zastoupen Mgr. Alešem Charvátém, advokátem se sídlem Kozí 26/4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **IZOKRAT CZ, spol. s r.o.**, se sídlem Vídeňská 237/136, Brno, zastoupená JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MMB/0381456/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 161/2018 – 97,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MMB/0381456/2018, kterým zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Řečkovice a Mokrý Hora (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. MCBRMH/004632/18/2100/SVDE. Tímto rozhodnutím nebyla dodatečně povolena stavba v objektu G. 189/36 v B. na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř., zapsaného u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště B. - město.

[2] Změna stavby spočívala v nástavbě dvou nadzemních podlaží a v dalších stavebních úpravách objektu, které byly provedeny v rozporu s původním stavebním povolením vydaným

stavebním úřadem dne 21. 3. 2016, č. j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE. Stavební úřad změnu nepovolil, neboť žalobce (stavebník a vlastník objektu) neprokázal soulad stavby s § 129 odst. 3 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), který stanovuje podmínky pro dodatečné povolení. Změněnou stavbu, která spočívala v navýšení původně povoleného objektu - rodinného domu o další dvě patra (3. a 4. nadzemní podlaží) a téměř 4 metry, čímž stavba naplnila parametry bytového domu s 11 bytovými jednotkami, nelze do stabilizované plochy umístit pro rozpor s účelem využití území a pro nedodržení charakteru zástavby. Stavební úřad konstatoval také nesoulad změny stavby s obecnými požadavky na výstavbu, konkrétně nedostatek parkovacích míst, nedostatečný odstup od ostatních staveb a absenci možnosti umístění nádob na odpad.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání uvedl, že se žalovaný dostatečně vypořádal s námitkami žalobce, rozhodnutí dostatečně odůvodnil a nosné důvody jsou mu z odůvodnění jasně patrné.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce podjatosti úřední osoby, M. P., protože ve stavebním řízení nebyla oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 52 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Zároveň nebylo prokázáno, že by měla s oprávněnými úředními osobami jakékoliv nadstandardní vztahy.

[5] Žalobcovy věcné námitky, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a s tím související porušení zásady materiální pravdy a legitimního očekávání žalobce, spolu s nesprávným posouzením vlivu předmětné stavby na pohodu bydlení v okolí, krajský soud taktéž shledal nedůvodnými. V napadeném rozsudku uvádí, že závěr o nenaplnění podmínky § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona je v rozhodnutí stavebního úřadu správný a založený na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

[6] Legitimní očekávání žalobce směrem k dodatečnému povolení stavby nemohlo být založeno. Žalobce totiž odkazoval pouze na jednu jinou stavbu (na adrese C. 4a), která měla založit jeho legitimní očekávání. Krajský soud konstatoval, že odkazovaná stavba se od žalobcovy výrazně odlišuje (jedná se o dvoupatrový rodinný dům se segmentovou střechou a využitým půdním prostorem). I kdyby skutečně šlo o obdobnou stavbu, jeden případ není podle krajského soudu způsobilý založit legitimní očekávání (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Nedůvodné jsou pak i žalobcovy námitky k dopadům změny stavby na okolní nemovitosti. Dodatečné povolení změny stavby bylo totiž zamítnuto pro nesplnění jiné zákonné podmínky.

[7] Krajský soud neakceptoval ani námitku žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Neztotožnil se s jeho názorem, že v případě, kdy stavební úřad neměl soulad změny stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona z poskytnutých dokumentů za prokázaný, měl žalobce vyzvat k doplnění žádosti. Důvodem neudělení dodatečného povolení byl primárně rozpor s územně plánovací dokumentací, který u již stojící stavby nelze odstranit předložením dodatečných dokumentů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný, krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spise [důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[9] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel shledává v tom, že v řízení před krajským soudem vystupuje v pozici osoby zúčastněné na řízení společnost IZOKRAT CZ, spol. s r. o., přičemž stěžovateli není zřejmé, „*proč a jak se stala účastníkem*“.

[10] Další důvod nepřezkoumatelnosti shledává stěžovatel v nedostatečném vypořádání žalobních námitek, neboť u skutkově podobného případu byla změna stavby dodatečně povolena. Závěr o nemožnosti udělení dodatečného povolení je tak v rozporu s jeho legitimním očekáváním, které mělo být založeno dodatečným povolením obdobných staveb na území města B. (výslovně stěžovatel odkazuje na stavby na adresách C. 4a, G. 2232/23 a B. N. 931/11).

[11] Stěžovatel také bez větších podrobností namítá nedostatečné dokazování. Závěr o nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací je tak podle něj v rozporu s obsahem správního spisu, čímž je dán důvod i pro zrušení napadeného rozsudku.

[12] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o rozporu změny stavby s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Stavebnímu úřadu předložil veškerá kladná vyjádření prokazující splnění všech požadavků. Měl-li stavební úřad za to, že nedisponuje všemi podklady, měl stěžovatele na tuto skutečnost upozornit a vyzvat jej k jejich doplnění. S touto námitkou se pak krajský soud podle stěžovatele nevypořádal vůbec.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry krajského soudu, považuje je za přesvědčivé a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné, a uvádí, že v kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by tyto závěry vyvracely.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] V souladu se svou judikaturou (srov. např. rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85) přikročil kasační soud nejprve k posouzení námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nezbytné zrušit napadený rozsudek bez dalšího.

[17] Obsah a povaha stěžovatelových námitek však ve skutečnosti nemíří na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Obě námítky, které stěžovatel podřazuje pod nepřezkoumatelnost, totiž spadají pod jiné kasační důvody vymezené § 103 odst. 1 s. ř. s. (jedná se buď o jiné vady řízení před soudem, nebo nesprávné posouzení právní otázky soudem, jak ještě soud rozebere níže). Nicméně s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s., který ukládá kasačnímu soudu zabývat se přezkoumatelností napadeného rozhodnutí krajského soudu z úřední povinnosti, soud výslovně konstatuje, že vypořádání žalobních námitek krajským soudem bylo provedeno v dostatečném rozsahu a srozumitelným způsobem, o čemž svědčí i stěžovatelova věcná polemika se závěry soudu.

[18] Námitku týkající se účasti společnosti IZOKRAT, spol. s r.o., jako osoby zúčastněné na řízení, která je ve skutečnosti námitkou jiné vady řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud shledává nedůvodnou. Osobou zúčastněnou na řízení ve správním soudnictví je podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jednak taková osoba, která byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, a jednak ta, která může být přímo dotčena jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, není-li účastníkem a výslovně oznámila, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat.

[19] Krajský soud zaslal všem účastníkům stavebního řízení vyrozumění o možnosti uplatnit svá práva v řízení před soudem. Mezi nimi byla i společnost IZOKRAT, spol. s r. o. (č. l. 42 a 43 spisu krajského soudu), která byla účastníkem stavebního řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 85 odst. 1 písm. b) a § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona jako vlastník sousední nemovitosti, jehož vlastnické právo může být prováděním stavby přímo dotčeno. Ta následně jako jediná odpověděla na výzvu krajského soudu kladně, čímž získala postavení osoby zúčastněné na řízení (č. l. 82 spisu krajského soudu). Procesní postup krajského soudu tak byl správný. Naopak, nevyrozumění potenciálních osob zúčastněných na řízení by mohlo být považováno za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 5. 2006 č. j. 8 As 32/2005 – 81 nebo rozsudek ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68).

[20] Druhá stěžovatelova námitka směřuje proti nedostatečnému vypořádání žalobních bodů krajským soudem. *De facto* je však obsahem této námitky věcná polemika se závěry krajského soudu [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] ohledně stěžovatelova legitimního očekávání, která se vine kasační stížností jako pověstná červená nit a k níž se kasační soud proto vyjádří dále po věcné stránce.

[21] Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132 (které ostatně sám stěžovatel cituje) vyplývá, že legitimní očekávání zakládá ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost či nečinnost orgánů veřejné moci, která potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně odkázal na stavby na adrese Cupákova 4a, G. 2232/23, a B. N. 931/11, které na rozdíl od změny stěžovatelovy stavby byly správními orgány povoleny. Jak již uvedl krajský soud (odst. 27 a 28 napadeného rozsudku) i žalovaný (str. 9 rozhodnutí o odvolání), stavba na adrese Cupákova 4a není obdobná stavbě stěžovatele. Tato námitka byla již v přecházejících řízeních opakovaně řádně vypořádána a Nejvyšší správní soud neshledává jakýkoliv důvod se od těchto závěrů odchýlit.

[23] Co se týče objektů na dalších brněnských adresách (G. 2232/23, B. N. 931/11), na které stěžovatel poukazuje, Nejvyšší správní soud konstatuje, že existenci legitimního očekávání a ustálené a relevantní praxe správního orgánu jimi v řízení před žalovaným ani v žalobě nedokládal (ač tak učinit mohl), a nemůže tak proto činit nyní až v řízení před kasačním soudem. V této části se jedná o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Jedním případem pak není možné založit legitimní očekávání (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Nadto, i pokud by skutečně existovalo více staveb, jejichž existence se stěžovatel dovolává, nemůže se takto vytvořeného legitimního očekávání domáhat. Následovat správní praxi, která by byla v rozporu se zákonem, by totiž znamenalo povýšit postup správních orgánů nad zákonná ustanovení, což je v materiálním právním státě nežádoucí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35 a ze dne 29. 6. 2016, č. j. 3 Afs 226/2015 – 51). Ostatně obdobně konstatoval již žalovaný (str. 16 rozhodnutí o odvolání), s jehož závěrem se kasační

soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem námitce existence legitimního očekávání nepřisvědčuje.

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti pouze obecně namítá nedostatečně provedené dokazování. Stejně jako v případě žalobních bodů jsou i kasační námitky pouze obecného charakteru. Nejvyšší správní soud se i zde shoduje s názorem krajského soudu a konstatuje, že provedené dokazování bylo dostatečné (srov. odst. 26 napadeného rozsudku).

[26] Stěžovatel také namítá, že jej stavební úřad měl vyzvat k doplnění podkladů, pokud neměl za dostatečně prokázané, že změna stavby splňuje podmínky § 129 odst. 3 stavebního zákona pro udělení dodatečného povolení. Jak je zřejmé z rozhodnutí stavebního úřadu (str. 18), rozhodnutí o odvolání (str. 14) a napadeného rozsudku (odst. 24 a 31), důvodem pro nevyhovění žádosti o dodatečné povolení byl zejména nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Pokud stavební úřad na základě řádného a dostatečného dokazování shledal nenaplnění této podmínky, není fakticky možné, aby byl dalšími důkazy prokázán opak (a to tím spíše v situaci, kdy stavba již stojí). Námitka stěžovatele je tak nedůvodná. Z uvedeného také vyplývá, že nedůvodná je i kasační námitka nevyřádkování tohoto žalobního bodu krajským soudem (srov. odst. 31 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení žádné náklady související s povinností uloženou soudem v řízení rovněž nevznikly, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu